

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato: 29. marts 2007
Kontor: Kommunaladm. kt.
J.nr.: 2007-2414-109

Besvarelse af spørgsmål nr. 53 som Folketingets Kommunaludvalg har stillet til Indenrigs- og Sundhedsministeren den 7. marts 2007

Spørgsmål nr. 53:

I forlængelse af svaret på spørgsmål 43 i hvilket ministeren meget fornuftigt ønsker en afvejning mellem lige konkurrencevilkår for private og offentlig servicevirksomhed og de administrative byrder herved, bedes ministeren redegøre for, hvorfor denne pragmatiske betragtning ikke må bruges når kommunerne har store administrative byrder – og i betydeligt omfang har klaget herover - ved at fordele fællesudgifter på hjemmehjælpstimer til brug for sammenligning med private leverandørers timepriser? Hænger dette sammen med at ministerens formål er at privatisere mest muligt af den offentlige service, og at dette formål fører til at kommunerne skal bære store administrative omkostninger, når det er til fordel for private leverandører, mens de forhindres i at inddrage energiafgifter i momsrefusionsordningen, således at de kunne blive ligestillet konkurrencemæssigt med private leverandører i tilfældet gadebelysning?

Svar:

Jeg er naturligvis glad for spørgerens positive anerkendelse af, at det i forbindelse med bestræbelserne på at fremme lige konkurrencevilkår for privat og offentlig servicevirksomhed er fornuftigt at foretage en afvejning i forhold til de administrative belastninger, som i konkrete tilfælde kan være forbundet med at sikre lige vilkår.

Men omvendt må jeg tage klart afstand til påstanden i det stillede spørgsmål om, at regeringen i denne afvejning skulle forfølge en privatiseringspolitik, således at kommunerne gerne må bære store administrative omkostninger, når det blot er til fordel for private leverandører.

Jeg skal derfor præcisere, at regeringens politik er, at flest mulige offentlige ydelser skal konkurrenceudsættes, og at konkurrenceudsættelsen af offentlig servicevirksomhed så vidt muligt skal ske på lige vilkår for private og offentlige leverandører.

Denne opfattelse ligger også til grund for den flerårige aftale om øget konkurrenceudsættelse i kommunerne, som indgår i økonomiaftalen med KL for 2007. Det fremgår af indledningen til den flerårige aftale:

”KL og regeringen er enige om at fokusere på instrumenter, der kan bidrage til at få mere for pengene i kommunerne. Et middel hertil er mere konkurrenceudsættelse af de kommunale opgaver. Der er enighed om, at det afgørende er, at opgaverne løses bedst og billigst, og ikke om leverandø-

ren er offentlig eller privat. Samtidig er der enighed om, at konkurrencen mellem offentlige og private leverandører skal være fair.”

Som nævnt i min besvarelse af spørgsmål 43 fra Folketingets Kommunaludvalget har jeg, på baggrund af konklusionerne fra et tværministerielt udvalg med deltagelse af de kommunale parter, vurderet at det på nuværende tidspunkt ikke er hensigtsmæssigt at lave en refusionsordning for kommunernes energifgifter. Dette skyldes de ikke ubetydelige øgede administrative byrder forbundet med at indføre en refusionsordning for kommunernes energifgifter samt problemets relativt begrænsede omfang.

Med hensyn til de administrative byrder for kommunerne forbundet med at opgøre timepriser for praktisk og personlig hjemmepleje har socialministeren oplyst følgende:

”Reglerne om frit valg af leverandør af personlig og praktisk hjælp forpligter kommunalbestyrelsen til at skabe grundlag for, at modtagere af personlig og praktisk hjælp kan vælge mellem forskellige leverandører. Dette kan gøres via et udbud, dvs. konkurrence på pris og kvalitet. Ved anvendelse af udbudsmodellen skal kommunalbestyrelsen indgå kontrakt med de leverandører af hhv. personlig pleje og praktisk hjælp, der har afgivet de økonomisk mest fordelagtige tilbud. Kommunen kan også vælge at anvende godkendelsesmodellen, hvormed kommunalbestyrelsen skal godkende og indgå kontrakt med enhver leverandør, der opfylder de fastsatte kvalitets- og priskrav. Efter godkendelsesmodellen skal det ud fra en kalkulation af de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger ved den kommunale leverandørvirksomhed af personlig og praktisk hjælp beregnes, hvad det koster at levere en times kommunal hjemmehjælp. Dette priskrav udgør det afregningsgrundlag, som den kommunale myndighed skal betale alle godkendte leverandører, der er indgået kontrakt med om levering af personlig og praktisk hjælp.

For god ordens skyld skal det præciseres, at prisfastsættelsen ikke sker til brug for sammenligning med private leverandørers timepriser.

For så vidt angår spørgsmålet om administrative omkostninger forbundet med ordningen, har reglerne om frit valg, jf. svar på S 5554 (Folketingsåret 2003/2004) og S 1238 (2004/2005), medført visse administrative omkostninger for kommunerne i form af eksempelvis udarbejdelse af kvalitetskrav til leverandørerne og godkendelsesprocedurer i forhold til leverandørerne.

Samtidig er der meget, der tyder på, at konkurrenceudsættelsen har skabt fokus på, hvordan hjemmeplejen kan tilrettelægges mest effektivt, så frit valg fører til bedre ressourceudnyttelse, og fordelene dermed opvejer de administrative omkostninger, ordningen umiddelbart har medført. Dette fremgår blandt andet af Ankestyrelsens undersøgelse fra 2007 om frit valg i ældreplejen.^[1] Dertil kommer, at kravet om gennemsigtighed og adskillelse af myndigheds- og leverandørrollen har medført indirekte forbedringer både

for borgernes retssikkerhed og for kvaliteten i den kommunale hjemmepleje. Det er blandt andet blevet bekræftet i en undersøgelse, Ankestyrelsen gennemførte i juni 2004 i alle landes kommuner.”

^[1] ”Frit valg i ældreplejen – visitators betydning for det frie valg”: Ankestyrelsen, Ankestyrelsens undersøgelser 2007.